

HUMORESKE

ROBERT MARIĆ

NEUBROJIVI BROJAČI

Dosta su čudni putevi gospodsko - gospodarskog kriminala i njegovih, kako ćemo ih fino nazvati, djelatnih sudionika. A ti sudionici su, kako se pokazalo, vrlo krhka zdravlja i osjetljivi na svaku promjenu i primjenu pravnog lijeka.

Jer kako drugačije objasniti činjenicu da velika većina svih tih naših bivših uglednih, a zatim ugledanih bankara, biznismena, tajkuna, koji su se napornim radom i odricanjima onih drugih, obogatili preko noći - dakle, da većina njih, čim se otkriju mučke s kreditima, davanjima i primanjima, te im zaprijeti zatvor (ne probavni, iako su oba usko povezana) iz čista nemira pošandrcaju i, opet preko noći, završe na psihijatriji, a liječnici potvrde da su gospoda neubrojiva, što je inače nova riječ za nekadašnju neuračunljivost.

I onda, jednog dana izađu uz jamčevinu i ostalo, te se opet osjećaju prilično ubrojivo i uračunljivo, čak toliko, da počnu opet brojiti i računati iznose koji su izneseni iz zemlje iz higijenskih razloga, kako bi se sve to opralo na nekakvim djevičanski čistim otocima. Dakle, bez zdravstvenih teškoća - sve do datuma sudske rasprave, kad im opet naglo pozli i obole im živci...i srce...i probava...

Što se, dakle, događa s tim ljudima, koji su još do nedavno bili krema društva koja se pokvarila? Oni su jednostavno ljudi ako nisu nevini! Eto, toliko su pošteni.

ROBERT MARIĆ

UMIROVLJENIČKA VELESILA

Pravo je čudo kako se još nitko u Mirovinskom fondu nije dosjetio osnovati Mirovinski olimpijski odbor, pa da taj Odbor pokrene inicijativu o održavanju Umirovljeničkih olimpijskih igara. Zamislite samo što bi to značilo za promidžbu Hrvatske u svijetu. Nema te olimpijske discipline u kojoj ne bismo osvojili zlato, srebro i broncu. Nema te Rusije ni Amerike koja bi nam bila ravna.

I sad se sigurno pitate kako. Pa, lako, najlakše. Već na samom otvaranju Igara, među našim protivnicima bi nastala panika. Njihovi umirovljenici, stari i nikakvi, šepavi i bolesni jedva se vuku po stadionu, padaju u nesvijest od napora, a naši... naši mladi, zdravi, jaki - najstarijem je tek četrdeset; pa kad to navali...

Dakako, bilo bi prigovora od strane protivnika na regularnost, ali tko im je kriv što su im umirovljenici tako stari.

KLON KLONA MOJEGA KLONA

1.

Šetam ja tako, a što bih drugo, i razmišljam o besmislu razmišljanja o besmislu, kad s druge strane ulice javlja mi se neki tip: "Dobar dan!" - a isti ja, pljunuti ja, ispovraćani ja.

2.

Šetam ja tako, razmišljam o tomu razmišlja li još netko o besmislu razmišljanja o besmislu, kad s druge strane ulice

neki tip isti ja, pljunuti, ispovraćani ja, i ja mu se javljam: “Dobar dan!”

3.

Šetam ja tako, ne razmišljajući ni o čemu, pa ni o tome kako je besmisleno razmišljati o besmislu razmišljanja o besmislu, i da ću prijeći ulicu, kad vidim na jednom kraju tipa isti ja, a i na drugom kraju ulice tip isti ja; i onaj prvi čudno gleda onog drugog i pozdravlja ga: “Dobar dan!”

4.

Šetam tako i mislim se koji je od njih moj klon, a koji klon mojeg klona. Ili sam zapravo ja klon, a jedan od one dvojica je onaj pravi ja. Tko bi to više znao u ova današnja vremena, kada klonovi za klonom niču kao kiša prije gljiva. Čak i oni za koje sam mislio da su različiti, sad nalikuju jedan drugom kao jaje bijelom bubregu. Svi govore isto, misle isto, govore da misle isto, misle da govore isto...

5.

Ne znam, doista više ne znam jesam li ja još uvijek ja, jesam li možda klon sebe samog, ili sam klon mojega klona. Da, takva su vremena. Ni vi, dragi čitatelji, koliko god mislili da znate tko ste i što ste, nemate pooojma tko ste, ni što ste. Jer, jednostavno, ako slučajno odskočite, ako primijete da možda niste klon, da ne mislite kako oni govore, da ne govorite kako oni misle, kako svi misle - onda ste u velikoj opasnosti. Ali, u ovoj pričici potkrala se jedna greškica, naime ne događa se ovo samo danas, to se događalo kroz stoljeća, a događat će se i ubuduće. Uvijek. Molim?! Ništa niste razumjeli?! Nisam ni ja, pa što!